

मागोवा

नोहेंबर संपत आला होता. आता संध्याकाळ होण्याआधीच म्हणजे अगदी चार-साडेचारला अंधारून येणार. सुप्रियाने खिडकीतून बाहेर बघितलं तेव्हा आकाश ढगाळ होतं, त्याने अधिकच अंधारल्यासारखं वाटत होतं. लवकरच बर्फ पडायला लागेल. अंधार, पडणारा स्नो, ट्रॅफिकजॅम सगळ्याची सवय करून घेतली तरी त्यात आवडण्यासारखं तिला काही वाटलं नव्हतं. व्यग्र असलं की या गोष्टीचा विसर पडतो हे म्हणणं ठीक आहे पण त्यापासून सुटका होत नाही!

न्यू जर्सीला आल्यावर सुरुवातीला रंग बदलणारी पानं, मग पानगळ आणि हिमवर्षावाची ती आतुरतेने वाट बघायची. पण त्यांकौतुक काही काळातच सरलं होतं. हातावरचा मेंदीचा रंग फिकट होतो, मग नंतर नाहीसा होतो, नव्या लग्नाची नवलाई संपते आणि जसा संसार सुरु होतो तसंच, हवंसं नकोसं याचा फार विचार न करता पर्याय स्वीकारणं हातात असतं तेवढंच शिल्लक होतं. सुप्रियाने संसाराबोरवरच या सर्वांची सवय करून घेतली होती. तिचा महत्त्वाकांक्षी स्वभाव आणि काटेकोर प्रयत्न मात्र तिने सोडले नव्हते.

ऑफिसचं काम करता करता सुप्रियाचे विचार सुरु होते. आठवड्यातून दोन दिवस तरी घरूनच ऑफिसचं काम करता येतं ते बरं आहे. . आपल्याला मुलं दिसतात आणि मुलांना आपण. अनिकेतला मात्र जगाच्या पाठीवर फिरावं लागतं. अर्थात् फिरती नाही की मग प्रमोशन मिळायला वेळ लागतो. ते आपल्या दोघानाही पसंत नाही. उद्या मात्र ऑफिसात जावं लागेल. एक मिटिंग तिने प्रत्यक्ष अटेंड करावी अशी आहे. त्यामुळे घरी राहता येणार नाही. तिने आलेल्या मेलचं उत्तर दिलं. दोन मिटिंग पक्क्या केल्या, तेवढ्यात तिचा मोबाईल वाजला. ऑफिसचा नंबर बघून तिने फोन उचलला.

"सुप्रिया आहे का ? मला तिच्याशी बोलायचं आहे."

तिला माहित असलेल्या मराठी मंडळीपैकी कुणाचाच आवाज असा नव्हता. तिच्या कंपनीतल्या तर नाहीच नाही.

"मी मिसेस सुप्रिया देशपांडेच बोलते आहे."

"मला फक्त सुप्रियाशी बोलायचं आहे."

"हो, मीच आहे. तुम्ही कोण?"

"तूच ओळख."

"अहो, तुमचा आवाज माझ्या ओळखीचा नाही, तुम्ही एकेरी हाक मारता आहात. असा आवाज असणारी ओळखीची कुणी व्यक्ती डोळ्यासमोर येत नाहीये."

"मला सर्दी झाली आहे. आवाज बसला आहे. तू स्मरणशक्तीला थोडा ताण दिलास तर आठवेलही!"

"कंपनीचा नंबर कॉलर आयडीवर दिसला म्हणून मी फोन उचलला. मी बिझी आहे, तुमचं काम काय ते सांगा. मार्केटिंग करत असलात तर कोणत्याही स्किममधे मला काडीचाही इंटरेस्ट नाही. मला एक मिटीग अटेंड करायची आहे तासाभरात. "

"एवढ विडायला काय झालं?"

"हे पहा, तुमचं नाव सांगा, हा नंबर कसा मिळाला ते सांगा, तर आपण बोलू नाही तर मी ठेवते फोन."

"ए, असं करू नकोस. आधीच तुझ्याशी बोलणं काही सोपं नाही. आता तर तू रागावली आहेस."

"हो, मग चीड येईल असंच वागता आहात तुम्ही. असं कुणालाही उठून एकेरी हाक कसे मारता.."

सुप्रियाने फोन ठेवायचा असं मनात ठरवलं तेवढ्यात तिच्या कानावर पुढचं वाक्य आलं..

"मी काय लुच्या लफंगा वाटलो का? तू प्रयत्न तर कर. कदाचित आय माईट बी समवन व्हेरी क्लोज टु यू."

"तुमची कोडी सोडवायला वेळ नाही मला." तिने मोठ्याने उत्तर दिलं, पण 'समवन कोल्ज टु यू' हे ऐकल्यावर तिच्या डोळ्यासमोर एकच चेहरा आला..

"बघ, एक क्लू देतो. बाबीस वर्षापूर्वी आजच्याच दिवशी साधारण याच वेळी तू एका व्यक्तीला भेटायला येईन असा शब्द दिला होतास. तुझ्या ओळखीची म्हणजे अतिशय सज्जन व्यक्ती असेल नाही?"

दोन क्षण शांततेत गेले. आणि मग प्रयत्न करूनही सुप्रियाला आश्चर्य आणि आनंद दोन्ही लपवता आले नाही. फोन ठेवण्याचा तर प्रश्नच नव्हता..

"ओ माय गॉड ! तू आहेस! तुला इतक्या वर्षानी कशी एकदम आठवण आली माझी?"

"इतक्या वर्षानी नाही, आठवण येते, नेहमीच! किती वर्ष झाली मी तिथेच तुझी वाट पहातो आहे."

"भलतं काही बोलू नकोस. कधी फोन नाही, पत्र नाही, भेटला सुद्धा नाहीस. म्हणे आठवण येते."

"बिलकूल बदलली नाहीस. चोर तर चोर वरून..!"

" तसं नाही. गंमत नाही. सांग ना माझा हा नंबर तुला कसा मिळाला, कंपनीतही फार लोकांजवळ नाही हा नंबर, माझ्या इमेल सिग्नेचरमध्ये वगैरे पण नाही. त्याशिवाय गेल्या महिन्यातच मी नंबर बदलला आहे."

"झाले का प्रश्न सुरु? तू येईन म्हणाली होतीस. अमेरिकेला जायच्या आधी शेवटचं भेटू असं ठरलं होतं. मग का आली नाहीस?"

"जसा होता तसाच अजूनही भोळा आहेस. इतक्या दिवसांनी कसं आठवेल मला तू नक्की कुठे बोलावलं होतं आणि मी कुठे आले नाही ते. आपण दोघं काही अगदी प्रत्येक वेळा भेटायचं ठरवलं आणि भेटू शकलो असं नाही."

"इतके दिवस नाही, एवढी वर्ष म्हण..!"

"बरं .. कळलं. तू कुठे असतोस, घरी कोण कोण आहे? तुझी मुलं काय करतात?"

"आता तू तिथेच का असतो, असंच का, तसंच का विचारलं नाहीस ? तेही विचारून टाक."

"नाही. तू अजूनही एखादी गोष्ट करताना का करतोस ते विचारत नाहीस स्वतःला?"

"किती कुजकं बोलतेस .. अगदी पूर्वीसारखं."

"तू सांगितलं नाहीस हा नंबर कसा मिळाला?"

"सुप्रिया, मी या शहरात पहिल्यांदा येतो आहे, पण अमेरिकेत आलोच नाही असं नाही किंवा अमेरिकेतल्या बातम्या भारतात कळत नाहीत असं नाही, गेली काही वर्ष तरी तू कोणत्या शहरात होतीस, मुलं काय करतात, तुझं प्रमोशन, तुझं गाणं कसं चालू आहे इत्यादी सर्व माहिती मला आहे. एक फोन नंबर मिळवणं फार साधी गोष्ट आहे."

"तू आयआयटीत एम टेक करणार होतास आणि नंतर कळलं की पीएचडी पण करतो आहेस. ही हेरगिरी केव्हापासून सुरु केलीस?"

"हेरगिरी कशाची? फक्त खास मैत्रिणीची माहिती. मी फोन केला होता, भेटायलाही आलो होतो जेव्हा तू भारतात आलीस तेव्हा. किमान पहिल्या दोन ट्रिप्स."

"पण तू त्यानंतर प्रयत्न केला नाहीस?"

"आणि तुझ्या लग्नानंतरही आलो होतो. तू बिझी होतीस किंवा मुद्दाम भेटली नाहीस मला. काय समजायचं?"

"काय समजलास मग?"

"प्रयत्न मीच फक्त करायचा का? तू एव्हढा कन्वेन्शनल विचार कधीपासून करायला लागलीस? तुझ्या लग्नाआधीची गोष्ट आहे. तुला आठवतं एका कॉन्फरन्सला आलो होतो दोघेही फिलाडेलिफ्याला. तेव्हा तर मी हॉटेलच्या रिसेष्यान एरियात बसून होतो. तू ठरवून कुर्ठे गायब झालीस ते कळलं नाही. मला भेटणं तुला त्रासदायक होत असावं असं वाटलं.

माझी इच्छा आपला पत्ताच कायमचा एक असावा अशी होती. असो. मी तुला याविषयी बोललो सुद्धा होतो, फायनल इयरलाच. पण तुला वेगळे मार्ग खुणावत होते. पण फिलाडेलिफ्याच्या कॉन्फरन्सला तू भेटली नाहीस. अशाने एकदम परकं केलंस मला तू."

"त्यावेळी माझी खूप घालमेल सुरु होती. आय वॉज कन्फ्युज्ड. स्थळ सांगून येत होती, आईला मी लग्न करावं असं वाटत होतं. मला इथेच राहयचं होतं. शिकायचं होतं, इथे नोकरी करायची होती. त्यातच त्या कॉन्फरन्समध्येच आईने सुचवलेला एक मुलगा भेटायला येऊन गेला. मी होकार दिला होता त्याला. मुलगा मला पसंत होता. पण लग्न म्हणजे काही फक्त मुलगा पसंत पडला की झालं असं नाही ना? त्याच्या घरची परिस्थिती, आमच्या घरातलं वातावरण, माझी मतं या सगळ्याची सांगड कशी घालायची ते कळत नव्हतं. गोंधळले होते मी.

तो मुलगा काही तुला अगदीच अपरिचित नव्हता, माझ्या दादाचा वर्गमित्र, माझ्याकडे एक दोनदा भेटला होता तुम्ही. पुढे दादा आणि तो एकाच वेळी अमेरिकेला गेले. त्याचं स्थळ सांगून आलं हे आईने सांगितलं म्हणूनच मला तुला मुद्दाम भेटायचं होतं."

"सगळीकडे मी जातो तोवर उशीरच झालेला असतो. जन्माला येतानाच झाला उशीर तर पुढचं काय. तुझं मन जे सांगेल तोच निर्णय घे एवढच मी सांगणार होतो. पण तुला नेमकं मलाच टाळायचं होतं. आपला गूप होता, आपण शाळेपासून एकाच वर्गात होतो, गाण्याच्या कार्यक्रमात होतो म्हणून तरी भेटू शकली असतीस तू. का याचं काही वाटत नाही का? काय झालं?"

"काही नाही."

"सगळी चूक माझीच आहे असं म्हणायचं आहे का तुला?"

"नाही. काय अचिव्ह झालं असतं? त्याने काय फरक पडला असता? बाय दे वे, तुझे प्रयत्नच कमी पडले ! "

"असं कसं म्हणतेस? अशी मजा का उडवतेस माझ्या वागण्याची? आपल्या बॅचला मेकॉनिकलला १२० मुलं होती, त्यात तुम्ही दोघीच मुली. दुसरीला भागवतने पहिल्या महिन्यातच पटवलं होतं. चक्क पटवलं होतं. मला तुला तसं पटवायचं नव्हतं, सगळी बॅच बी.ई. पर्यंत चिडवायची मला. "

"नुसंत चिडवण्याने काय फरक पडतो?"

"तुला आठवतं तू कॅन्टीनमधे, बोटक्लबवर निघालीस की खुशाल तुझी सॅक, तुझे ड्रॉइंग्ज डेस्कवर ठेवून जायचीस. मी उचलायचो ते. यू न्यू इट, यू टुक इट फॉर ग्रॅन्टेड नंतर नंतर."

"सो? धिस वॉज कॉमन."

"पण त्याने मला काय ऐकावं लागायचं? तुझ्या मुलांचे लंगोटही मी धुवीन असं आपल्याला ज्युनियर असलेल्या मुली म्हणायच्या.

"

"मी खरंच ते काम करायला लावीन म्हणून विचार सोडून दिलास का?"

"मग काय हे सगळ शेवटी मुलांच्या लंगोटावर येऊन थांबलं होतं का? तुझ्या दृष्टीनेसुध्दा घरकाम, स्वयंपाक, मुलं, आजारपण आणि लंगोट यातच लग्नाचा शेवट असतो का?"

"लग्नाआधीचं वेगळं. लग्नानंतर नवरा कसा वागतो ते किती बदललं आहे? कॉलेजात असताना पण मी म्हणायचेच की घरातलं आवरून, घराकडे बघत बाईने आपली नोकरी सांभाळायची. पुरुषाने फक्त नोकरीच सांभाळायची. त्याने कधी मुलांकडे बघितलं, चहा केला की मात्र कौतुक करायचं त्याचं. तो दुसरा मुद्दा."

"मग आणखी काय ?"

"तुला आठवतं एकदा विचारलं होत मी. तुझ्या-माझ्यात दहाएकच मार्काचं अंतर असतं. माझ्याकरता सोडशील का तुझा रँक? एकदा? फक्त एका सेमिस्टरला? तर म्हणाला होतास, माझ्यासाठी ही सर्वात महत्त्वाची गोष्ट आहे. तुला मिळवता येत असेल तर मिळव. तेव्हा तुझ्यां चॅलेंज मला आवडलं होतं. इतर मुलगे जसं मुलगी पटवायला हवं ते करतात तसा तू नाहीस माहिती होतं. मी मान्य केलं होतं ते.

"कुठं बिघडलं मग?"

"मला तुझ्याकडून भीक नकोच होती. पण त्यावर तू आणखी काय सांगतोस, माझी समजूत घालतोस का ते पाहायचं होतं. तू तुझ्या ध्येयापासून विचलित होत नाहीस, डॅट्स रियली गुड, पण अशा व्यक्तीबरोबर संसार करताना जोडीदाराला कायम तडजोड करावी लागते. हे तुझ्या गावीही नव्हतं."

"कदाचित मी बदललो असतो असं नाही का? तू सागितलं असतंस, बोलली असतीस त्यावर तर."

"आताही कदाचित आहे शब्द .. अरे, तुझ्या घरी यायचे तेव्हा एखादा कप चहा कधी करून दिलास म्हणजे तू जन्मभर घरातली जबाबदारी शेअर करशील, तडजोड करशील असं मानायचं का? नवरा म्हणून तू असा किती वेगळा वागणार होतास?"

"तुझा नवरा कसा वागतो? तू तर मला स्वतःला सिध्द करून दाखवण्याची संधी नाकारलीस."

"जन्मभर तू हे म्हणू शकशील माहिती होतं मला. एवढ्या वर्षानी फोन करतो आहेस, निदान जुन उकरून काढू नकोस. दुसरे बरेच विषय आहेत बोलायला."

"सुप्रिया, तू माझ्याजागी असतीस तर सोडून दिलं असतंस?"

"आता उत्तर दे. का गप्प आहेस?"

"हे बघ, आय वॉज अफ्रेड ऑफ धिस कॉप्रमाईज.. हिम्मत झाली नाही. दोघं बरोबरीचे म्हणजे सगळी सुरुवात शून्यापासून, त्यात माझा इगो. तुझ्यापुढे माघार घेतली नसती आणि स्पर्धा करण्याची भिती वाटत होती. वर्गातला एक टॉपर, एक मित्र म्हणून तू कसा आहेस पाहिलं होतं मी. नवरा म्हणून तू कसा वागशील, कुणास ठाऊक! तुला अमेरिकेत कायमचं रहायचं नव्हतंच. त्यापेक्षा मी ..."

"तू रडते आहेस का? रडू नकोस. तुला रडू यावं असा माझा उद्देशच नव्हता."

"रडत नाहीये. नाक आलंय.."

"हम्म, म्हणजे अजून बदलली नाहीस. एवढीसुध्दा.

अनिकेत ..तुझा नवरा म्हणजे ...मिस्टर देशपांडे कुठे आहेत सध्या? गावात आहेत की कामानिमित्त बाहेरगावी? सुरुवातीला बरेच फिरतीवर असायचे ना?"

"हो, काही काळ फिरती बंद होती. आता गेल्या एक दोन वर्षात पुन्हा युरोपच्या फेच्या वाढल्या आहेत."

"सगळं मनासारखं झालं तुझ्या. तू सुखी आहेस आता?

"हा काय प्रश्न आहे? कोणत्याही विवाहित स्त्रीला असं विचारायचं असतं का? "

"का शिष्टाचाराच्या विरुद्ध आहे की काय? तुला कधीपासून या तोंडदेखल्या शिष्टाचाराची गरज भासायला लागली? सगळ्या विवाहित स्त्रिया दुःखी असतात का? खरं तेच उत्तर दे मला ...

"एवढ्या वर्षाच्या संसारानंतर सुखदुःखापेक्षा एकमेकांच्या न पटणाऱ्या, न आवडणाऱ्या सवयीनासुध्दा दोघे किती प्रमाणात अँडजस्ट होतात ते बघायचं असतं. एकमेकांनी बदलायला हवं ही अपेक्षाच राहत नाही. अपेक्षा नसली की मग सुख-दुःखाचा प्रश्नच नाही."

"तू एकदम शरणागती पत्करलीस की फिलॉसॉफिकल झालीस? एवढी वर्ष ही गोष्ट मनात राहील असं मला वाटलं नव्हतं. वाटलं होतं सगळं खूप विनोदी आणि बालिश वाटेल. पण आय वॉज राँग. मनासारखं जे झालं त्याचा विसर पडतो. एक नकार तेवढा विसरता येत नाही."

"तू पण .. जाऊ दे. आई म्हणाली होती की तुझं लग्न छान झालं, तुझी बायको दिसायला सुंदर आणि तुला हवी तशी शिकलेली आहे, चांगला जॉब करते. खरंच सांगते त्यावेळी मला समाधान वाटलं होतं की तू एकटा वगैरे राहण्याचा विचार करत नाहीस. तू प्रॅक्टीकल आहेस. माझ्या मनावरचं ओङां कमी झालं होतं. तुझ्या घरी कोण कोण असतं, मुलं काय करतात?"

"तुझ्या आईने जे सांगितलं ते खरं आहे. पण तेवढंच खरं नाही. माझं लग्न फार काळ टिकलं नाही. माझ्या बायकोचं आधी एका मुलावर प्रेम होतं. तो लग्नाचं नाही म्हणाला म्हणून तिच्या घरच्यांनी लग्नाची घाई केली. आपापल्या आधीच्या आयुष्याबद्दल आम्ही दोघेही एकमेकांशी बोललो होतो. लग्न झालं. मी माझ्याकडून खूप प्रयत्न केला, तरीपण ती माझ्या संसारात रमली नाही. काही तीन-एक महिन्यांतच ती त्या मुलाला पुन्हा भेटायला लागली. मी समजवण्याचा प्रयत्न केला. त्याने काही फरक पडला नाही. रात्र रात्र रहायला लागली त्याच्याकडे. नावापुरतं लग्न तरी कशाला हवं? मी शेवटी घेतला घटस्फोट. लग्नानंतरच्या या घटना एवढ्या लवकर झाल्या की तोवर लोकांच्या स्मरणात फक्त माझं लग्न आणि बायको एव्हढंच होतं.

"सॉरी टु हिंअर दॅट. मला खरंच हे माहिती नव्हतं. पुन्हा लग्न केलं नाहीस? "

"माझ्या कुंडलीत प्रेम आणि लग्न दोन्ही योग असफल होण्याचेच असावे, मग पुन्हा त्या वाटेला गेलोच नाही."

"माझ्या चुकीची शिक्षा तुला मिळाली. कुंडलीवर कधीपासून विश्वास बसला तुझा ?"

"मग तुझ्या चुकीची शिक्षा मला तरी कशी? असं काही नसतं. वेल.. मला भेटायला येशील का? जस्ट हँव अ कॉफी, गप्पा करू. तुला भेटावंसं वाटतं आहे. माझ्या आठवणीत असणारी तू आणि आताची सुप्रिया कशी आहे? बघायचं आहे तुला."

"नाही."

"का नाही?"

"नाही म्हटलं ना. मी मोबाईल बंद करते आणि पुन्हा फोन करू नकोस."

"प्रिया... अग थांब. तुझ्या आयुष्याची दारं माझ्याकरता तू कधीच बंद केलीस. तुझ्या आयुष्यात आता डोकावून मला काय मिळणार? सुख तर नक्कीच नाही. मी त्यावेळीसुधा कुठल्या गैरसमजात नक्हतो. तुझा निर्णय मला मान्य होता. या सगळ्याच्या खूप पलिकडे गेलो आहे मी. तुझ्यावर माझा राग नाहीये."

"तुझा स्वभाव माहिती आहे मला. म्हणूनच भेटायचं नाही."

"दोन मित्र, ओळखीच्या व्यक्ती भेटतात तसं नाही का भेटता येणार? गावात नवरा नाही अशावेळी तू कुणाबरोबर एक कप कॉफी घेत नाही असंही नाही."

"नाही."

"व्हाय?.."

"अरे, व्हाय काय? तुला माहित आहे ते. तुझा .. स्वतःवर संयम होता .. आहे .. असेलही .. पण मी? मीच पुन्हा त्या काळात जाई न, हरवेन स्वतःला. मी कमी पडेन."

सुप्रियाचं मन बोटकलबवर गेलं होतं.

"ही इज गोइंग टू किस यू, इन फ्रंट ऑफ एव्हरीबडी." सुप्रियाची एक मैत्रीण म्हणाली होती.

"हू?"

"हू काय? श्री शिवाय दुसरा कुणी आहे का?"

"ए.."

"इतर तीन बोटीतही मुलंमुली आहेत. तिथं कशाला मुद्दाम तो असं करेल?"

"इट्स द ट्रेडिशन, गॅंदरिंगमधे हा बोटीग चा इव्हेट उगीच असतो का? इट्स द टाईम.. थिस इज द एज. नॉट जस्ट यू टू, सी अदर्स विल ढू अंज वेल."

"एल्स.. हु नोज ... वी माझ्या फिल लाईक झुईंग इट इन २५ इयर्स रियुनियन! .. या फिर तब लगेगा. वि वेस्टेडड थिस गोल्डन टाईम!" दुसरी मैत्रीण म्हणाली.

बरोबरीची मुलंमुली बोलत होती. गॅंदरिंगमुळे लेक्वर्स, प्रॅक्टिकल्स.. सबमिशन सगळं मागे राहिलं होतं.

ती दोघ बोटीत बसली तेव्हा सुप्रियाला तिच्या हृदयाचे ठोके ऐकू येत होते. सुप्रियाच्या मनात हुरहूर होती. त्याच्या चेहन्यावर हसू होतं. बोटी पाण्यात अगदी मध्यभागी गेल्या. किनारा दूर होता. जमलेले प्रेक्षक नुसते दिसत होते. चेहरे धूसर.. इतर तीन बोटीत ओठांना ओठ भिडले होते. शांत पाण्यात त्यांनी केलेली पंट फॉर्मेशन्स, फटाके, दिवे.. उजळून आले होते .. 'आय लव्ह यू' च्या शपथा, आणाभाका पक्क्या झाल्या होत्या. तिला स्वतःचाच राग आला. त्याच्या गावीही नव्हतं का काहीच? ती एकमेकांना काही म्हणाली नव्हती, काही ठरलं नव्हतं, पण तिची अपेक्षा होती तशी.. तिच्या मनात इच्छा होती.

"सुप्रिया, कुठल्या विचारात गुंगली आहेस? आहेस ना? आय वोट डू दॅट. मी तशी वेळ कशी येऊ देर्इन तुझ्यावर?"

ती भानावर आली. तिनेच थर्ड इयरला विषय काढला होता. तेव्हा तो एवढंच म्हणाला होता, "हे असं किस वगैरे केलं की मग प्रेम कळतं का? की दुसऱ्यांना दाखवणं महत्त्वाचं आहे?"

तिला ओरडून विचारावसं वाटलं होतं तेव्हा, "तुला त्यात रोमेन्टिक असं काही दिसलं नाही?"

त्याने फायनल इयरला तिला लग्नाचं विचारलं होतं ते सुदृढा अगदी साधेपणे, यांत्रिकपणे. बोलता बोलता आज थंडी कमी आहे, केवढा ट्रॅफिक आहे असं. .

तिला त्यावेळी वाटलं होतं की तो थर्मोडायर्नॉमिक्सच्या प्रॉब्लेम्सनाही जास्त जीव लावायचा यापेक्षा, त्याविषयी बोलताना एक्साईट ह्यायचा. हे कसं असं कोरडं वागणं, फक्त आपल्याबरोबर?

असा कठोरपणा आयुष्यभर नाही सहन होणार.

तिने त्याला नकार दिला पण सगळं तिथे संपलं नव्हतं..

"श्री नको. म्हणूनच नकोय असं समज."

"मी ऑफिसमधे भेटलो तर?"

"आता तिथूनच फोन करतो आहेस. संमतीशिवाय आत सोडत नाहीत. हा ऑफिसचा मेन नंबर आहे, फ्रंट डेस्कवरचा किंवा विझिटर्सना वापरता येतो तो.

"म्हणजे तुझ्याशिवाय दुसऱ्याला भेटायचं म्हणून मी आधीच आत आलो असेन किंवा तशी परवानगी असेल तर ती सुध्दा तुला नाकारता येईल का? तू सध्या कोणत्या पोस्टवर आहेस माहिती आहे मला. मी कोण? तुझा कुणीच नव्हतो, आधीही .. तुझ्या लेखी .. आणि आता पण नाही असेच ना?"

"प्लीज. आता थांबणार आहेस की नाही? डोन्ट गेट मी रँग. उगीच गैरसमज करून घेऊ नकोस. तुझी आठवण आली नाही असं नाही. भेटावंसं वाटलं नाही असं सुदृढा नाही. आपल्या कॉलेजातल्या ग्रुपबरोबर, तुझ्याबरोबर घालवलेले दिवस कसे विसरता येतील? जेव्हा जेव्हा उदास होते, कामाचं, घरातल्या गोष्टीचं टेन्शन असतं, घाबरते तेव्हा ते दिवस मला आधार देतात.

हसायला शिकवतात. विश्वास नसेल तर विचार अनिकेतला. त्याला मी लग्नाआधी एकदा तुझ्याविषयी सांगितलं होतं. मला त्या आठवणी पुरेश्या आहेत. कधीतरी अचानक माझं बोलणं, माझे विचार, तुझ्यापाशी येऊन थांबतातही. विश्वास ठेव माझ्यावर. तू ऐकतो आहेस ना? आहेस ना?"

"हो .. बोल तू .."

"पण आता पुन्हा भेटणं, बोलणं .. नको. कुठेतरी मीच कमी पडेन असं वाटतं. कुठल्या तोंडाने तुझ्यासमोर येऊ? मला समजून घे ना."

"तुला न सांगता तुझा पाठलाग करता आला असता आणि येईलच मला. पण तसं कधी केलं नाही आणि करणारही नाही. "

"आय नो यू म्हणूनच प्लीज.."

"तुला अजून मोरपंखी रंग आवडतो का? घालतेस त्या रंगाची साडी? किंवा ड्रेस? तुला आठवतं ना आपण किती वाद घातला होता राणी, मोरपंखी आणि जांभळा या रंगाविषयी?

"रंग, ड्रेसब्रिस असू दे. सगळं खूप जुन झालंय. आपण दोघे खूप वेळ बोललो. मला एक मिटिंग आहे थोड्या वेळात. तू इथे कामानिमित्त आला असशील, तुझा वेळही घालवू नकोस."

"ठीक आहे. मलाही एक मिटिंग आहे. उद्या भेटूच आपण."

"भेटण्याचा विचार काढून टाक मनातून. मी फक्त तुला माहिती असलेली सुप्रिया नाहीये आता..."

"हो. आय नो. मी ज्या मिटिंगकरता आलो आहे ती उद्या होईल असं वाटतं. भेटू उद्या. "

"पुन्हा तेच? तुझी मिटिंग काय माझ्या कंपनीत, त्याच ऑफिसात आहे का?"

"फक्त तेवढंच नाही तर तू उद्या अटेंड करणार आहेस ती मिटिंग आणि माझी मिटिंग एकच आहे."

"काय? यू गॅट दु बी किडिंग. ही कुठली गंमत करायची पध्दत आहे? उगीच बोलायचं आणि मला चिडवायचं म्हणून सांगतोस."

"नाही. मी खोटं कशाला बोलू? गेली पाचसहा वर्ष तू पहात असणाऱ्या या प्रोजेक्टचा मेन क्लायंट म्हणजे माझी कंपनी. तू सीई ओ चं नाव पाहिलं असशील. 'एस ए' ही माझी इनिशिअल्स आहेत.! माझं पूर्ण नाव तसं कुठेच दिसलं नसेल तुला कागदपत्रात. दिसलं तरी भारतातच या नावाची किती माणसं असतील. तुला भेटणारा वेकट अस्यर आमचा मैनेजिंग डिरेक्टर. त्यानेच हा प्रोजेक्ट इनिशिएट केला, सुरुवातीपासून तोच येतो आहे इथे, सगळं ठरवतो आहे. कदाचित हे कॉन्ट्रॅक्ट रिन्यू होणार नाही असं मला त्यावेळी वाटलं होतं, पण झालं. त्यानंतर आमचा चांगलाच जम बसला आहे, तुला माहितीच आहे. मी मुद्दाम कधी यात पडलो नाही कारण असं केलं असतं तर तुला कारणच मिळालं असतं की मीच सगळं मुद्दाम केलं - तेही तुझी भेट व्हावी म्हणून. असो.

तुमच्या टेलीकॉन्फरन्सेस मी अटेंड करतो, कधी बोललो नाही तुझ्याशी फक्त. तुझं बोलणं ऐकून आनंद होतो. कॉलेजात जसं नेमकं बोलायचीस, आत्मविश्वासाने तसंच बोलतेस. त्याहून जास्त चांगलं. तेच्चा होताच पण त्याहूनही जास्त सक्सेस मिळाला आहे तुला. "

"तू तुझं फिल्ड बदललं एवढं पीएचडी करून? विश्वासच बसत नाही माझा."

"बदललं कुठे? तुमच्या कंपनीचं सॉफ्टवेअर हा माझ्या व्यवसायाचा एक भाग झाला.

आपल्या ओळखीचा या कॉन्ट्रॅक्टवर काही परिणाम होणार नाही अशी खात्री वाटली म्हणून या वेळी इथे आलो. वेक्टला आपली ओळख आहे याची कल्पना नाही. त्याने एकदा विचारलं होतं की तुम्ही दोघं एकाच कॉलेजचे. दोघं एकमेकांना ओळखता का? आर यू इन टच?...हहम.

सुप्रिया, त्याने खूप मेहनत केली आहे या प्रोजेक्टसाठी. आय होप मी काय म्हणतो आहे ते तुला कळतंय."

"बट आय जस्ट कान्ट डायजेस्ट इट. आधी का सांगितलं नाहीस? इतक्या वर्षानी? आणि किती वेळ मला उगीच चिडवत होतास फोन करून.."

"हे बघ प्रिया, त्रास करून घेऊ नकोस. मी शंकासुदृढा येऊ देणार नाही असंच वागेन. भासवेन की आपण पहिल्यांदा आणि कदाचित शेवटचं भेटतो आहोत. तू फक्त मोरपंखी रंगाचं काही घालू नकोस!"

"श्री! तू हट्टी आहेस. यू हॅवन्ट चेंज्ड अॅट ऑल."

"बाय!" म्हणून सुप्रियाने त्याचा निरोप घेतला. त्यानंतर केवळ त्याला आवडतो म्हणून मोरपंखी रंगाची एकही वस्तू साडी, ड्रेस आपण घेतला नाही हे मात्र सुप्रियाने त्याला सांगितलं नाही.

सोनाली जोशी

sonalipj@yahoo.com

(पूर्वप्रसिद्धी : 'रंगदीप' २०१०)